

нимавалъ съ търговия. Жена му нѣмала деца, та съ съгласието на мжжа си взела малкия си братъ Лазара, за да го отгледа и изучи. Детето обичало сестра си, прибрало се въ дома на Рада и заживѣло при нея като при майка.

За щастие, сестра му ходила на училище и знаела да чете и да пише. Когато братчето ѝ сричало на 7-8 години, тя въ дома си го научила да познава буквитѣ, да пише и чете. Сетне го записала ученикъ въ калоферското основно училище. Къмъ 12-та си година Лазаръ свършилъ отдѣленията и се записалъ въ класното училище.

Въ класното училище

По ония времена (къмъ 1852 година) Калоферъ минавалъ за силна занаятчийска община. Женитѣ изработвали на ржчни и водни чекръци разни нѣща — чорапи, ржавици, гайтани, търлѣци, шаеци и всѣкакви малки плетени шапки. Мжжетѣ събирали изплетенитѣ и изтъкани отъ женитѣ платове и ги разнасяли по пазаритѣ за проданъ. Така родителитѣ имали срѣдства да обличатъ и учатъ децата си. Лазаръ прекарвалъ добре и нѣмалъ грижа да дири работа и храна като сетенъ сиракъ по чуждитѣ врати. Осигуренъ отъ храна и дрехи при сестра си, той посещавалъ редовно класното училище. Слушалъ умната си и добра сестра и израствалъ уменъ и трудолюбивъ ученикъ съ добро поведение, обикнатъ отъ учителитѣ си. По това време въ Калоферъ преподавали въ класното училище трима много даровити и добри учители, между които билъ и бащата на поета Христо Ботевъ — Ботю Петковъ.

Въ четиритѣ класа Лазаръ училъ граматика, смѣтане, законъ Божи, история, география, естествена история, физика, френски, грѣцки и руски езикъ. Смирень, работливъ, внимателень, Лазаръ показалъ на годишния изпитъ отличень успѣхъ. Онова, което най-